

ת"פ 57045/08/20 - מדינת ישראל נגד בועז דוד

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 57045-08-20 מדינת ישראל נ' דוד
לפני כבוד השופטת שלומית בן יצחק

בעניין: מדינת ישראל
ע"י מפלג תביעות ת"א

המאשימה

נגד

בועז דוד

ע"י ב"כ עו"ד עינת ברנע

הנאשם

נימוקי הכרעת הדין

בהכרעת דיני מיום 6.7.2022 הוריתי על זיכוי הנאשם, מחמת הספק, מעבירת האיומים שיוחסה לו בכתב האישום, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז - 1973, ולהלן: חוק העונשין.

בהתאם להוראות סעיף 183(2) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב - 1982, ולהלן: החסד"פ, יובאו נימוקי בכתב.

רקע, כתב האישום והמענה לאישום

1. ביום 27.8.2020 הוגש כנגד הנאשם כתב אישום ולפיו ביום 12.8.2020 איים על המתלוננת, בת זוגו לשעבר, אם שני ילדיו, עמה הוא מצוי בהליכים משפטיים בנוגע לענייני הפרדת רכוש, משמורת ומזונות. נטען, כי ביום האמור, סמוך לשעה 12:08, שלח הנאשם למתלוננת מספר הודעות, באמצעות יישומון "WhatsApp" ובמסגרתן איים עליה בפגיעה שלא כדין בגופה, שנוסחן: "מקווה שבקרוב יפריד ביננו לוח שיש"; "בקרוב"; "לאט אבל זה יגיע"; "עוד נראה" (להלן, בהתאמה: הודעת לוח השיש; ההודעות).

2. ביום 6.10.2021 הוגשה תשובת הנאשם לכתב האישום ולפיה אכן שלח למתלוננת את ההודעות שלעיל, אך קיימת התכתבות נוספת בין השניים. הנאשם כפר בעבירה המיוחסת לו, שכן יסודותיה לא נתקיימו ועוד ציין כי נסיבות מעצרו ובעקבותיו הגשת כתב האישום, עומדים בסתירה מהותית לעקרונות צדק והגינות משפטית.

ביום האמור, במהלך דיון שנערך בפני מותב אחר, נקבע התיק לשמיעת ראיות לפני.

3. ביום 28.12.2021, טרם שמיעת הראיות, התקיים לפני דיון לפי הוראות סעיף 144 לחסד"פ. באת-כוחו של הנאשם מסרה כי טענתה המרכזית של ההגנה, שבאה לידי ביטוי באופן מלא אף בחקירות הנאשם במשטרה, היא כי הנאשם לא איים על המתלוננת, אלא: "הוא בגדול אומר לה, וזה לא בסדר, אבל זה עדיין לא איומים... לא אומר אני ארצח אותך. באותה נשימה הוא אומר 'אני גם יכול למות לפי מה שכתבתי, ציינתי שזה מה שיקרה לה מתישהו' ומשכך נטען, כי הן היסוד הנפשי, הן העובדתי אינם מתקיימים בענייננו. בתום הדיון, בהסכמת הצדדים, נקבע מועד להליך גישור בפני מותב אחר, וזה, יוער כבר כעת, לא הביא לגיבוש הסכמות בין הצדדים.

4. המתלוננת העידה ביום 28.2.2022. בדיון העוקב, ביום 8.3.2022, הוגשו מטעם המאשימה מסמכים רבים, בהסכמה, ובכך הסתיימה פרשת התביעה ללא שמיעת עדים נוספים. הנאשם העיד, ועדותו נמשכה אף ביום 3.7.2022. במועד זה הסתיימה פרשת ההגנה, אף היא ללא שמיעת עדים נוספים. התביעה החלה בסיכום טענותיה, אותו השלימה ביום 6.7.2022. במועד זה נשמעו סיכומי טענות ההגנה.

5. במהלך המשפט, הגישו הצדדים מוצגים רבים.

מטעם התביעה הוגשה הודעות הנאשם בקשר לאירוע (ת/1 ו-ת/2), הודעות נוספות במסגרתן נחקר על התנהלותו כנגד השוטרים שעצרוהו (ת/17 ו-ת/18), צילום מסך של מכשיר הטלפון הנייד של המתלוננת בו מופיעות ההודעות מושא האישום (ת/3) ומסמכים רבים מאוד הקשורים למעצר הנאשם ולהתנהלותו בחקירה.

ההגנה הגישה צילום מסך מתוך מכשיר הטלפון הנייד של הנאשם של ההודעות שבמחלוקת (נ/2) וכן מוצגים נוספים, לרבות אלה הנוגעים לרשומה הפלילי של המתלוננת (נ/3), תיעודה מדברת לנאשם (נ/7) ומזכרים הנוגעים למחלוקת שנפלה בין גורמים במשטרה בקשר לסיווג תוכן ההודעות כאיום (נ/4-נ/6). יוער, כי על אף התנגדותה הראשונית של המאשימה (ממנה חזרה בהמשך הדברים) הוריתי כי שלושה כרכים של חלופי הודעות WhatsApp בין הנאשם לבין המתלוננת (נ/1 ו-נ/8) יוגשו לתיק בית המשפט, וזאת תוך קביעה כי טענות הצדדים בנוגע למהימנות ומשקלו, שמורות להם.

6. כאמור לעיל, בסמוך לתום סיכומי ההגנה, הוריתי על זיכוי הנאשם. בהסכמת הצדדים, נקבע כי נימוקי הכרעת הדין ישלחו אליהם.

דיון והכרעה

7. מצאתי כי אשמת הנאשם לא הוכחה במידה הנדרשת בפלילים. לא ניתן לקבוע, מעבר לספק סביר, כי הביטוי המוזכר בכתב האישום אכן נופל בגדר איום כהגדרתו בחוק, או כי מטרת הנאשם, בעת שליחת ההודעות, הייתה להפחיד את המתלוננת או להקניטה. לא השתכנעתי אף כי צפה, כאפשרות קרובה לוודאי, כי המתלוננת תאיום כתוצאה מקריאת המסר בהודעות כך שאין ליישם בעניינו אף את הלכת הצפיות הקבועה בסעיף 20(ב) לחוק.

יסודות עבירת האיומים

8. עבירת האיומים קבועה בסעיף 192 לחוק ועניינה במי ש"מאיים בכל דרך על אדם אחר בפגיעה שלא כדין בגופו, חירותו, נכסיו ושמו הטוב, בכוונה להפחידו או להקניטו". האינטרס המוגן במסגרתה הוא שימור שלווה נפשו של אדם ובטחונו, גם אם על ידי פגיעה בחופש הביטוי של אחר (רע"פ 2038/04 לם נ' **מדינת ישראל** (4.1.2006) (להלן: עניין לם; ע"פ 3779/94 **חמדני נ' מדינת ישראל** פ"ד נב(1), 408)). בגדרה נכלל כל איום, בכל דרך שהיא, לרבות באמירה, בכתב ובהתנהגות (ראו עניין לם).

9. מדובר בעבירת התנהגות, שהתוצאה אינה חלק מרכיביה. היא כוללת מספר יסודות: התנהגותי, שיכול לכלול ביטוי מילולי או מעשה פיזי; יסוד נסיבתי כפול: "שלא כדין" ו"על אדם"; ויסוד נפשי, מודעות להתנהגות האסורה ולנסיבות וכוונה לאיים. על המאשימה להוכיח כי מטרת המאיים היא להקניט או להפחיד את מקבל המסר ולחילופין, להוכיח כי צפה אותה בדרגת הסתברות קרובה לוודאי. בחינת האיום היא אובייקטיבית, במשקפי אדם מן הישוב בנעלי המאויים, בנסיבותיו ובנתוניו (ת"פ (שלום ת"א) 29115-09-18 **מדינת ישראל נ' מתנה** (19.1.2022)).

10. בחינת תוכנו של הביטוי אינה מתבצעת בחלל ריק כי אם על רקע מערך נסיבתי קונקרטי, שבגדרו ייתן בית המשפט דעתו, בין היתר, לאופן מסירת הביטוי, לאופן בו נקלט ולמסר שהיה גלום בו (ע"פ 3140/11 **פלוגי נ' מדינת ישראל** (30.4.2012)). מבחני העזר לשרטוט קו הגבול נקבעו בעניין **ליכטמן** (ע"פ 103/88 **ליכטמן נ' מדינת ישראל** פ"ד מג, 373(3)): מבחן השליטה - האם קיימת השפעה על התממשות הסכנה עליה מתריע מביע המסר ומבחן המהות: טיבם של הדברים שהובעו. בעניין **זקן** (ע"פ 6368/09 **זקן נ' מדינת ישראל** (12.7.2010)) קבע השופט נ' הנדל מבחן נוסף, מבחן ההקשר, במסגרתו יש להתייחס לשלוש שאלות: מי אמר - הקשר בין הדובר לאיום, על מנת לעמוד על טיבו; מה אמר - המעשה המגלם את האיום ומדוע אמר - הכוונה העומדת מאחורי המעשה.

11. תיחום גבולותיה של עבירת האיומים הוא מלאכה מורכבת, נוכח הגדרתה הרחבה והחשש להגבלה בלתי-מידתית של זכות הפרט לחופש הביטוי. התבטאות שיש בה משום "איחולי מוות", אף כי היא מבישה ומעוררת סלידה, לא בהכרח תחשב כאיום, ובהיעדר שליטה של המייחל על גרימת המוות, או אינדיקציה כי הוא יפעל לקידום גרימת המוות, בדרך כלל לא תעלה התבטאות כזו כדי "איום" כמשמעותו בחוק (ת"פ (שלום ת"א) **מדינת ישראל נ' ריב'צינסקי**, פסקה 33 (8.7.2015)).

מהכללים - לענייננו אנו:

12. המחלוקת העובדתית בה יש להכריע היא מצומצמת מאוד, שהרי הנאשם לא כפר בשליחת ההודעות למתלוננת; היא נוגעת בעיקרה למטרת הנאשם בעת שליחת המסר ולמשמעותו של זה. לאחר ששקלתי מכלול ראיות הצדדים, התרשמתי ממנו ומהמתלוננת, כמו גם מהראיות שהובאו בנוגע למערכת יחסיהם בעבר ובתקופה הרלבנטית, אני סבורה כי לא הוכח, מעבר לספק סביר, כי אכן מדובר באמירה מאיימת, כמשמעה בדיון.

התרשמות מהצדדים - מבט על

גרסת המתלוננת

13. המתלוננת העידה ובחקירתה הראשית ספרה על מערכת היחסים העכורה בינה לבין הנאשם. לדבריה, ידעה זו עליות ומורדות, אך בתקופה "האחרונה" הנאשם היה "אלים מאוד מילולית" כלפיה, לרבות באירוע שהתרחש

ביום 22.3.2018 אז איום להרגה. מאז - לא התגוררו יחדיו והנאשם אף לא ראה את ילדיהם במשך פרק זמן, שלאחריו פגשם במרכז קשר עד לקביעת הסדרי ראייה שלא כללו קשר ישיר בינה לבינו. לדבריה: "מערכת היחסים היתה נוראית, היו תקופות שכן התכתבנו. הבן אדם הזה אלים ואדם אלים תמיד יהיה אלים. הוא היה אלים כלפי וכלפי חברותי וכלפי כל מי שנקרה בדרכו". המתלוננת תיארה מקרה בו דחפה הנאשם וציינה: "אלימות מילולית כל הזמן כלפי, כלפי חברות שלי, כלפי המשפחה שלי, כלפי עורכת הדין שלי".

14. אשר ליום האירוע ציינה כי עובר לשליחת ההודעות התכתבו "בווטסאפ", והנאשם כתב לה, כפי שנהג לעשות, כי היא אם גרועה ונוראית, וכי יספר לילדיהם מי היא. לאחר מכן שלח את ההודעות מושא האישום. לדבריה, למשטרה, שלא סייעה לה בעבר, ניגשה רק לאחר שעורכת הדין, העובדת הסוציאלית והאפוסטרופסית אמרו לה כי היא חייבת לעשות כן ו-"שזה איום".

15. בשלב זה נשאלה המתלוננת, מדוע הרגישה כי "בוצעה פה עבירה" ומדוע הרגישה כי מדובר באיום, והשיבה: "בעבר הוא אמר לי שאני אהיה קבורה מתחת לבית משפט והוא ירקוד על הקבר שלי. מבחינתי לוח שיש זה קבר. הוא רוצה שאני אהיה קבורה".

16. המתלוננת הוסיפה כי הנאשם לא היה אלים כלפי ילדיהם ו-"כשהיינו ביחד היה אבא טוב", אך מאז שנפרדו סיפר לקטן בהם כי נעצר בגללה ולא פעל בהתאם להנחיות בית המשפט לענייני משפחה: "הוא לא ראה את הילדים שלו שנה וחמישה חודשים. מי שאוהב את הילדים שלו מאוד עושה הכל כדי לראות את הילדים שלו אלא אם יש לו מה להסתיר".

17. עת נתבקשה להתייחס לחלקה במערכת היחסים ונשאלה: "איפה את אולי לא היית בסדר?" השיבה: "איפה הייתי לא בסדר, שלא עזבתי לפני, כי לא היינו נגררים לכל הדבר הזה היום".

18. בחקירתה הנגדית חזרה המתלוננת על גרסתה לפיה הנאשם אלים והוא זה שגרם להסלמת מערכת היחסים בין שניהם, במסגרתה נקט באלימות פיזית ומילולית כלפיה. לשאלת הסגורית, נתבקשה המתלוננת להתייחס לטענת הנאשם כי בהודעות "איחל" לה למות (להבדיל מאיום) והשיבה: "יקבור אותי, כמו שהוא אמר בפעם האחרונה שנפרדנו, איך אני אמות אם לא יהרג אותי? אני אמות מוות טבעי?".

19. המתלוננת העידה כי מעולם לא איימה על הנאשם ולא איחלה לו למות. עוד ציינה כי הציגה בפני המשטרה את מכלול ההודעות, לא רק את ת/3: "הראיתי הכל. הוא ביקש ושלחתי הכל". כשהוצג לה נ/1, קובץ תחלופת ההודעות בינה לבין הנאשם בין החודשים מרץ - אוקטובר 2018 השיבה כי על-אף ששמה מופיע שם: "אני לא עברתי על זה. אני לא אשר את זה". כשנתבקשה להודיע ששלחה תחת שמה לנאשם: "תמות", הדגישה המתלוננת כי העניין אינו רלבנטי, והשיבה, תוך כדי הרמת קול: "זה חלק מטקסט מאוד ארוך... הוא רוצה לקבור אותי לא אני רוצה לקבור אותו". המתלוננת ציינה כי ההגנה "מכניסה לי מילים והולכת למקומות לא נכונים. אני לא זו שנחקרת פה. אם אני אגיד מוות זה אומר שאני אקבור אותך? בואי תקריאי את הכל... את מקריאה את הדברים שמעניינים אותך, הרי ברור שהוא מאיים עלי...". בהמשך, כשעומתה עם הודעות נוספות מתוך נ/1, ציינה המתלוננת כי אינה צריכה להוכיח להגנה דבר ומסרה כי אינה זוכרת: "אין מה להמשיך עם זה. אני לא אענה על השאלות". המתלוננת טענה כי הנאשם ערך מסמך ההודעות: "הוא משועמם, יכול להיות שכן כתבתי ויכול להיות שלא. הוא השתיל

את זה".

20. בהמשך הדברים הושמעה למתלוננת קלטת (נ/7) ונטען כי היא המושמעת בה. היא מסרה כי אינה יודעת אם זה קולה, וכי אינה יודעת מה היה לפני ואחרי ההקלטה ו-"זה בכלל לא רלבנטי". עוד מסרה כי יתכן ומישהי אחרת היא שהשמיעה את הדברים שנקלטו שם (כי הנאשם לא יראה את ילדיו).

21. המתלוננת נתבקשה להתייחס להודעה נוספת ששלחה לנאשם, בסמוך להודעות מושא האישום, בה נכתב: "14.10". לטענתה: "לא זוכרת, לא יודעת" האם מדובר במועד דיון של תיק בית המשפט הנוגע לתלונה קודמת שהגישה כנגד הנאשם: "בואי נבדוק בלוח השנה. אולי זו טעות". היא ציינה כי ההודעה נשלחה בשנת 2018 וכשנאמר לה כי מדובר בשנת 2020 מסרה כי עדיין אינה זוכרת. כך או כך, טענה כי לא כתבה "14.10" בכוונה לאיים על הנאשם.

22. כשעומתתה עם הטענה כי רצף ההודעות מושא האישום במכשיר הנאשם מופיע בסדר שונה, ציינה כי הנאשם, כנראה, ערך גם הודעות אלו. המתלוננת הציגה את מכשיר הטלפון שלה והוסכם בין הצדדים כי סדר הדברים זהה לצילום המסך של ההודעות שהוגש לתיק (ת/3).

23. בהמשך חקירתה, טענה כי אינה יודעת מדוע מכנה אותה הנאשם "עבריינית מורשעת". כשהוצג לה כתב האישום בו הודתה (נ/3) ציינה כי אינה זוכרת את תוכנו ועל השאלות בנוגע אליו, לרבות בקשר לעבירות בהן הורשעה, לא השיבה עניינית. המתלוננת שבה על טענותיה כנגד הנאשם וכשנשאלה מדוע לא ציינה קודם לכן את דבר הרשעתה ענתה: "זו הרשעה שלא היתה צריכה להיות... עוד חודשיים זה נמחק ואף אחד לא ידע. זו ההרשעה הכי נמוכה. לא בא לי לדבר על זה מה אני אגיד לך". המתלוננת הכחישה כי היא נוקמת בנאשם באמצעות ילדיהם.

24. בחקירתה החוזרת מסרה כי הנאשם: "כל הזמן מוחק הודעות, עובר בין מכשירים, מדפיס דברים... אפשר לערוך את זה לשים תאריך ושעה". המתלוננת ציינה כי אינה יכולה כעת לעיין בקובץ ההודעות שהוגש, אך השיבה, לשאלת התובע, כי ייתכן והתבטאה כפי שהוטח בה על ידי ההגנה כי "זה היה הלך הרוח" בין שניהם. עוד אישרה כי ידעה על מועדי הדיונים של הנאשם.

גרסת הנאשם

25. הנאשם העיד אף הוא. בתחילת דבריו, תיאר בהרחבה את מערכת היחסים בינו לבין המתלוננת ואת רקעו האישי והדגיש את הקושי שנגרם לו כתוצאה ממעצרו ומהניתוק מילדיו.

26. אשר להודעות, ציין כי הרקע להתכתבות היו חפצים של הילדים שנשארו בבית המתלוננת. לאחר מכן העיד: "עברנו לדון בסכסוך בינינו ופרטתי באריכות את כל מעלליה... ואז במשפט שמציין 14.10 הכוונה (של המתלוננת, ש.ב) היתה לדיון שנקבע ל-14.10 בעניין תלונתה... נגדי...". הנאשם ציין כי במילים 'בקרב יפריד לוח שיש': "כל כוונתי היתה כמובן לומר במילים פשוטות שגם אני מתחרט עליהן וצר לי עליהן שנתפסתי לכעס וכתבתי אותן על האיום הלא מרומז שהיא תחזיר לי ב-14.10... (כאמור, דיון שנערך בעניין הנאשם בנוגע לתלונת המתלוננת כנגדו,

ש.ב). הכוונה הייתה... רק לקלל, אמנם מילים (ש)אין יפות, אז בחרתי לנסח את האמירה של קללה בצורה של לוח שיש, אבל אין בו שום דבר מיוחד בניסוח הספציפי הזה, זה כמו כל הקללות שלצערי החלפנו בינו". בהמשך, העיד כי הגיע להסדר טיעון במשפט בו נערך דיון ביום 14.10 ווהדגיש כי המתלוננת היתה ערה למועדים בהם התקיימו דיוני בתיק זה.

27. בחקירתו הנגדית, אישר הנאשם כי היה קיים "מתח בינו לבין המתלוננת... כל אחד מאיתנו התבטא בצורה קשה זה כלפי זה". כשהוטח בו כי הוא מנסה להציג תמונה מרוככת, החוטאת לאמת, מסר כי לשיטתו המתח בינו לבין המתלוננת נבע ממצב ילדיו ואין סכסוך עם המתלוננת "מעבר למה שמתקיים בבית משפט... מעולם לא אימתי לא הרמתי יד לא נגיתי לא פעלתי נגדה" כשדבריו, את הסכסוך אפשר לפתור בחמש דקות בלבד. הנאשם דחה את טענות התובע כי בסמוך לאירוע מושא האישום מערכת היחסים בינו לבין המתלוננת החרפה, ולטענתו "עברה למסלול של נרמול", כאשר רוב הסוגיות שנדונו בבית המשפט לעניין משפחה "נסגרו". בצד זאת, שב הנאשם והלין על הקנטות המתלוננת בנוגע למצבו הרפואי.

28. הנאשם עמד על גרסתו כי לא התכוון להרגיז את המתלוננת בעת שליחת ההודעות או להתגרות בה. לטענת התובע, כי הוא אדם פיקח ומבין כי המסרים, על רקע מערכת היחסים בינו לבין המתלוננת, יתפרשו כאיום, השיב: "לגבי זה שאינו איום ברור מתוך הטקסט, חזרתי על זה עשרות פעמים. לא היה ברשותי בתבונתי הקטנה כדי להבין שברגע שכתבתי את זה שיש פה בכלל איום, לא היה ולא נברא!". כן ציין, בהמשך, כי התחושות שהניעו אותו אל מול המתלוננת היו תחושות תסכול ולא כעס.

29. כפי שעשתה המתלוננת, אף הנאשם הציג את מכשיר הטלפון הנייד שלו והוסכם, כי צילום המסך של ההודעות מטעמו, נ/2, זהה לעולה ממכשיר זה. הנאשם הכחיש כי ערך את קבצי ההודעות; לטענתו, אינו יודע לעשות זאת. עוד ציין כי קיימות שם הודעות שהיה "שמח" אם לא היו מופיעות בבית המשפט: "שייחסך מהילדים שלי לראות איך אבא שלהם מתבטא". הדיון נדחה על מנת שיועברו לתביעה ולבית המשפט קבצי הודעות נוספים (נ/8). בדיון העוקב, ביום 3.7.2022 ציין הנאשם כי סרב למסור את המכשיר למשטרה, שכן לא אפשר לו עצמו לעיין בהודעות, אלא רק למטרת: "חיטוט בטלפון".

30. לדבריו, כינה את המתלוננת עבריינית, וכינוי גנאי נוספים, כי "זה תיאור של פעולות שהיא בפועל עשתה", אך הוא לא היה כעוס אלא הונע על ידי "תחושות תסכול" וטען שוב: "האמירה הפשוטה היתה מכיוון ששמעתי כ"כ הרבה פעמים הלוואי ותמות ביסורים וכדומה אז לצערי הרב ניסיתי להתפייט ולהתנסח בצורה מתחכמת".

סיכום עד כאן

31. מערכת היחסים בין המתלוננת לנאשם היתה קשה ואלימה מילולית. על אופיה ניתן ללמוד לא רק מכרכי הודעות מקבצי הודעות ה-WhatsApp שהוגשו, המשקפות לאורך תקופה ממושכת את חילופי הדברים ביניהם, אלא גם מדברי השניים לפני ומהתרשמותי הבלתי-אמצעית מיחסם זה לזה; ניכרה טינה קשה וזלזול באחר.

32. אי-דיוקה של המתלוננת בנוגע להתנהלותה אל מול הנאשם, לרבות הרשעתה בעבירות שבוצעו כלפיו, ניסיונה להסוות אמירות ששלחה היא אליו, או דבריה בעל פה מולו (נ/7), כמו גם את רקעו המלא של השיח במסגרתו

נשלח המסר מושא כתב האישום, מעוררים ספק באמינותה. אעיר, כי אני סבורה, כטענת המאשימה, כי אמירה בודדת, כי מדובר "באבא טוב", על רקע מכלול הדברים, לרבות טענותיה על תפקודו כאב (למשל: עמ' 10, ש' 25-27 לפרוטוקול הדיון; ככל שלא יאמר אחרת, ההפניות הן לפרוטוקול הדיון, ש.ב.) מלמדים כי המתלוננת אחזה בגישה מאוזנת כלפי הנאשם.

33. ניתן בהחלט להבין התנהלותה זו של המתלוננת: אי-שיתוף הפעולה והגילוי החלקי - על רקע הסכסוך המר שניטש בינה לבין הנאשם והמבוכה בחשיפת נתונים בלתי מחמיאים אודותיה. ועדיין, מכל הטעמים שפורטו לעיל, קיים קושי ממשי לקבוע, על סמך דבריה, ממצאים שבעובדה.

34. אף ההתרשמות מהנאשם ומאופיו שלילית; ניכרו סימני המאבק הזוגי ומערכת היחסים הרעילה עם המתלוננת ובדומה לה, הפחית מחלקו בהסלמתה. תיאורו את מערכת היחסים בינו לבין המתלוננת, כשגרתית ברובה, חוטא לאמת. ועדיין, כפי שיובהר להלן, גרסתו בנוגע לכוונתו מאחורי ההודעה לא נסתרה, ומעבר להיותה עקבית, נתמכת במכלול ההודעות שהועברו בינו לבין המתלוננת, לרבות בתחלופת המסרים מיום האירוע מושא האישום.

הביטוי "בקרב יפריד ביננו לוח שיש"

35. ההודעה שהפנה הנאשם למתלוננת: "בקרב יפריד ביננו לוח שיש" היא בוטה, מכוערת ופוגענית, אך לא התרשמתי, מעבר לכל ספק סביר, גם נוכח מכלול ההתקשרויות, כי מדובר באיום כהגדרתו בחוק.

36. על מנת לבחון האם יש לסווג ביטוי כאיום, יש לבחון לא רק את לשונו כפשוטה, אלא את הקשרו - הפרטני, ועל רקע מערכת היחסים הכללים בין שולחו למקבלו.

37. תחילה, נפנה למערכת היחסים הכללית ואופי השיח שנהגו הנאשם והמתלוננת לקיים במסגרתה.

38. כאמור, שני הצדדים, הנאשם והמתלוננת, לא שקפו בצורה מדויקת את טיב מערכת היחסים וחלקם בה. המתלוננת העידה כי הנאשם היה הגורם הבלעדי להידרדרותה, והטעות היחידה אותה מצאה בהתנהלותה היא היתה בכך שלא עזבה בשלב מוקדם, טרם ש-"נגררו" שניהם "לכל הדבר הזה היום" (עמ' 10, ש' 33-34). הנאשם אף הוא הטיח המתלוננת טענות רבות, לא נטל אחריות מלאה על חלקו במערכת היחסים, ובחר לשייך את הקשיים באותה מערכת יחסים למצבו של בנו ולשיטתו "המורכבות היחידה... נובעת ממורכבות הטיפול בילדים" והסכסוך "יכול להפתר על מפת של בית קפה בשולחן ב-4 עיניים" (עמ' 30, ש' 11-14). את התמשכות ההליכים והתלונות תיאר "בלא יותר מרעש... אין לי סכסוך... מעבר למה שמתקיים בבית המשפט" (עמ' 30, ש' 32).

39. המציאות, ועל כך יש להצר, שונה מתיאורי השניים. המתלוננת הורשעה באיומים על הנאשם, כמו גם בנסיון להניעו לחזור בו מתלונה שמסר כנגדה (נ/3). במהלך הדיון עלה כי גם הנאשם עמד לדין בעניין הקשור למתלוננת, שהסתיים "בהסדר טיעון" (עמ' 30, ש' 2-3). מעבר לכך, במהלך עדויות השניים ניכר בבירור התיעוב ההדדי והטינה העזה שהם רוחשים זה לזה.

40. ועוד: לתיק בית המשפט הוגשו שלושה קבצים של ההודעות ששלחו השניים, נ/1, הכולל כרך אחד, העוסק בתקופה שבין 20.3.2018 לבין 19.10.2018 ו-נ/8, הכולל שני כרכים, הנוגע לתקופה שבין 20.3.2018 ועד 17.8.2020. אחד ממכשירי הטלפון של הנאשם נותר במשטרה, ככל הנראה זה בו עשה שימוש ביום האירוע (ראו עמ' 43 ש' 29-30 ומנגד, עמ' 46, ש' 14-15). נ/1 הוגש לתיק בית המשפט, על אף התנגדות המאשימה, במהלך חקירת המתלוננת, תוך שקבעתי כי טענות הצדדים בהקשר מוצג זה שמורות להם. ביום 3.7.2020 הודיע ב"כ המאשימה כי אינו מתנגד להגשת קבצי ההודעות, אך יטען בהקשר קבילותם ומהימנותם, ואף הציע כי הטלפון יבדק, ככל שהנאשם יסכים לכך. במועד זה הוגש נ/8.

41. ההודעות מושא כתב האישום נשלחו ביום 12.8.2020 וההודעה האחרונה מטעם הנאשם במסגרת תחלופת מסרים זו נשלחה בשעה 19:01. בדקה העוקבת, מציין הרישום: "You blocked this contact. Tap to unlock". רק כעבור חמישה ימים, בשעה 15:57, מופיע הרישום "You unlocked this contact", ולאחר מכן שואל הנאשם את המתלוננת היכן הילדים. היא שואלת האם הוא למטה, הוא משיב שכן ולאחר ארבע דקות, בשעה 16:21 כותב לה: "אני אמתין עוד הרבה זמן".

42. כפי שניתן להבין ממסמכי התיק, ברגעים אלה ממש, בעודו ממתין לאסוף את ילדיו מבית המתלוננת, נעצר הנאשם ומכשיר הטלפון, כפי שמסר, נלקח ממנו (ת/6 ו-ת/7).

43. הנאשם העיד כי מדובר בשני קווים ששימשו אותו, באחד מהם הופסק השימוש בשנת 2019 או 2020, והשני תפוס עד היום בתחנת המשטרה (עמ' 46, ש' 5-10). הקבצים הורדו מיישומון ה-WhatsApp, הועברו, באולם בית המשפט, למכשיר הטלפון של הסנגורית ומשם הודפסו והוגשו לתיק. בסופו של יום, בסיכומיה, הכירה המאשימה בקבילות נ/1 ו-נ/8, אך לדבריה יש ליתן להתכתביות משקל מוגבל, שכן לנאשם הידע והיכולת לערוך (עמ' 63).

44. על-אף טענות שעלו בהקשר זה, הן מצד המתלוננת, הן מטעם המאשימה, אני סבורה כי הקבצים אותנטיים ומשקפים את השיח שהתקיים בזמן אמת בין שני הצדדים.

ראשית, מדובר במאות עמודים, הנחזים כפלט אותנטי.

שנית, על אף שהמתלוננת ציינה כי היא יכולה לשלוח לתובע את ההודעות מושא נ/1 (עמ' 20, ש' 16) אלה לא הוגשו.

שלישית, הנאשם טען, וטענתו זו לא נסתרה, כי אחד ממכשירי הטלפון בהם עשה שימוש מצוי עדיין ברשות המשטרה: מעבר לעובדה כי הדבר מלמד כי ניתן היה לנסות ולערוך בדיקה של תוכן ההודעות עוד בשלב החקירה, אין זה סביר כי יזייף תכנים או ימחקם כאשר הוא יודע כי תתאפשר בדיקת העניין אל מול גרסת המקור האצורה במכשיר שאינו בשליטתו.

רביעית ועיקר: חילופי ההודעות מאירים את הנאשם באור קשה, כפי שציין הוא עצמו, ויש להניח כי אם היה

בוחר לזייף את תוכן, מלל רב נוסף היה נמחק.

45. מהשיח אכן נמחקו הודעות, הן על ידי הנאשם (עמ' 44, ש' 19-20) ואף על ידי המתלוננת (ראו למשל, נ/1, עמ' 70). הנאשם ניסה לשייך רוב המחקיקות לכך שחשש מלעגה של המתלוננת לשגיאות כתיב מטעמו (עמ' 44, ש' 23-28), וללעג זה אכן סימוכין בהודעות (נ/1 - עמ' 18: הודעה מיום 4.7.2018; עמ' 44: הודעה מיום 10.9.2018; נ/8, עמ' 17: הודעה מיום 14.1.2019 ועוד). עם זאת, קיימות אף הודעות של המתלוננת בהן היא מציינת, במהלך חילופי הדברים, כי נמחקו הודעות (נ/1, עמ' 60-61; נ/8, עמ' 265-266). יש אפוא בסיס להניח, כי הנאשם, כמו רבים אחרים, מחק "בזמן אמת" אמירות לגביהן התחרט, גם בשל סגנון או תוכן ועדיין, מכל הטעמים שפורטו לעיל, קשה לקבל כי בדיעבד, לאחר חלוף-זמן, עיוות את תוכן ההודעות שנמסרו לתיק לשם הצגת תמונה מוטעית.

46. נציין כי על פי תמונת הראיות, כתב האישום הוגש כשבחזקת המאשימה היה אך צילום מסך ממכשיר המתלוננת, ולא מלוא היקף השיח בין השניים: לא באותו היום, ולא בכלל, וזאת על-אף גרסת הנאשם במשטרה, שעמדה, שוב ושוב, על החשיבות בהשגתו. מדובר, לטעמי, במחדל בעל משמעות, ונזכיר, כי גם על פי סעיף ב(1) להנחיות פרקליט המדינה מס' 2.41 (13.4.2021): "ככל שנסיונות אמירות האיום מלמדות על כך שהדברים נאמרו כחלק מסגנון השיח שנוהג בין המאיים למאויים יהווה הדבר שיקול שלא להעמיד לדין".

47. מאלפי ההודעות שהוחלפו עולה תמונה של תלונות הדדיות, התייחסות למאבק המשפטי בין השניים, אירועי-עבר, הבטחות להליכים נוספים, דרישות להפסקת השיח וכן התייחסות לילדיהם המשותפים וטענות זה מול זו בנוגע לטיפול בהם, והכל בשפה מקניטה, תוך חילופי עקיצות והעלבונות. ניתן להסיק כי האלימות המילולית לא נבעה מצידו של הנאשם בלבד, כפי שטענה המתלוננת, או כי לא מדובר במערכת יחסית שהבעייתיות היחידה בה נגעה להליכים המשפטיים הנוגעים לעניינים שיש להסדירם בעת פרידה זוגית, כטענתו הוא.

אתיחס לדברים בזהירות ובצמצום, אך לשם בחינת הביטוי מושא כתב האישום, ולו מהטעם כי שני הצדדים בחרו שלא לעמת את הנאשם והמתלוננת עם מכלול ההתבטאויות ב-נ/1 וב-נ/8.

48. בין היתר, המתלוננת מכנה את הנאשם "דביל ומפגר באותו אדם", טוענת כי תקבל הכל ולא ישאר דבר וכי חיוו הולכים להשתנות לרעה (נ/1, עמ' 18), מציינת כי היא מקווה שיכניסו אותו ל-"גהה" (נ/1, עמ' 20), כי אמרה לשני ילדיהם שהוא "אימפוטנט" (נ/1, עמ' 22) ו-"פדופיל" (נ/1, עמ' 23) וכי תעביר לאחרים דוח על מחלותיו (נ/1, עמ' 23) ומציעה לו "פתרון סופי" (נ/1, ש' 23). היא אף פונה לנאשם ישירות: "תמות" (נ/1, עמ' 34 ו-37) וכותבת לו: "כמו שאמרת ליד פיבי שאתה תקבור אותי, נראה מי יקבור את מי" (נ/1, עמ' 35). בעמ' 58 ל-נ/1 היא מאחלת לו "מוות ביסורים" וכשהוא שואל אותה לכוונתה, היא עונה "לילה טוב" וכי "לפעמים חלומות מתגשמים". בעמ' 62 ל-נ/1 היא מטיחה בו: "לך תמות" ושם, בעמוד 64, לאחר עוד חלופת האשמות הדדיות כותבת לו: "מוות ביסורים, תשן". בעמ' 69 ל-נ/1 מייצעת המתלוננת לנאשם להחליף "טיפול" ולהירגע "שלא יקרה לך משהו". ב-נ/8, בעמ' 134, היא כותבת לו שוב: "תמות" ולאחר שהנאשם כותב לה כי היא רק מקללת ומאיימת היא משיבה כי זו רק ההתחלה וכי עד ההלוויה לא תנוח (שם, עמ' 157) ובעמוד העוקב מציינת כי על הנאשם להתחיל "להתנהג אחרת לא אדבר איתך בחיים.. רק אנסה לפגוע בך".

49. הנאשם עצמו לא חוסך שבטו מהמתלוננת, ופונה אליה בשפה גסה ומכוערת. בין היתר הוא מציין, באחת מההתכתבויות כי "שכח את האקדח באוטו", בלווית רגשון (בלעז: סמיילי) צוחק (נ/1, עמ' 3), מכנה שוב ושוב אותה "עבריינית" (למשל: נ/1, עמ' 14) ומטיח בה כי בעניין "פלילים" התוצאה כרגע היא לטובתו (נ/1, עמ' 25). ב-נ/8 עמ' 64 הוא כותב לה: "אל תזייני את השכל" וכאשר היא כותבת שהיא מקווה שיום שני, שכנראה קשור להסדרי הראיה, "לא יהיה שלה", הוא כותב לה: "אם לדוגמה תקפחי את חיך בקרוב אז כל הדאגות הללו לא יהיו שלך" ומוסיף: "חחח".

אחת ההתבטאויות מעוררת חלחלה ממש: הנאשם מציין, בהתייחס לעורכת דינה של המתלוננת, שגם היא "שקרנית" כמתלוננת, ומטיח אמירות נוראיות בנוגע לגורלה ולגורל בנותיה. בהמשך מכנה הנאשם את המתלוננת "מופקרת" ואף מוסיף שוב, בעמ' 66, כי עורכת הדין יודעת שלא אמר כלום, כי הוא מאחל לה ולמתלוננת שתרבוץ עליהן קללה ומאחל שוב: "לה ולאחותך שבנותיהן וילדיהן יאנסו וירצחו או ימותו ממחלה קשה. זה העונש הראוי לכן ולשכמותיכן. עבריינית ומופקרת".

ב-נ/8, עמ' 112, הוא כותב למתלוננת, כי אם לא ידבר היום, היא לא תדבר מחר ומוסיף: "עין תחת עין שן תחת שן" ובעמ' 157, לאחר שהמתלוננת כותבת לו כי זמנו קצוב, הוא מציין כי זמנם של כולם קצוב, "גם שלך". ב-נ/8, עמ' 257, לאחר שהוא מטיח בה כי היא מאיימת עליו והיא מציינת: "איום זה מה שאמרת שתרצח אותי" הוא משיב לה: "זה שאמרתי שתמותי את (ומישהי נוספת, ש.ב) זה לא איום זה איחול". להשלמת התמונה, שם, בעמ' 295 מתייחס הנאשם לאמירה שאמר בעבר ומצטטה: "הלוואי וירצחו אותך ואת חברתך המופקרת" ומוסיף שמעולם לא טען כי הוא יעשה זאת ו-"עדין אני חושב שאמירה זו היתה מיותרת וחסרת טעם ונאמרה מתוך תסכול ועל זה אני בהחלט מתחרט".

ב-נ/8, עמ' 264 מוחק הנאשם מסר שכתב ומייד לאחר מכן כותבת לו המתלוננת כי מדובר באיום שיטופל. הנאשם אף כותב למתלוננת אמירות גסות המתייחסות למיניותה ב-נ/8, עמ' 268 ובעמ' העוקב כותב לה כי הוא יודע עם איזה חמור יש לו עסק.

ב-נ/8, עמ' 344 מחליפים השניים שוב אמירות קשות: הנאשם מכנה את המתלוננת עבריינית, ולאחר שהוא מוחק הודעה, מתייחסת אליה המתלוננת כאמירה "תמותי" אותה צלמה טרם מחיקתה; הנאשם מכחיש כי כתב את מה שהיא טוענת.

50. ניתן אפוא לקבוע כי השיח בין השניים התנהל בטונים צורמים, שלא אחת הפכו לקללות קשות, האשמות מכוערות ואיחולי מוות או פגיעות בבני משפחתם, מרומזים או מפורשים, בעיקר על רקע שיח מתלקח בנוגע להליך המשפטי בבית המשפט לענייני משפחה.

בכך יש לחזק את טענת הנאשם בנוגע לכך שהביטוי הנוגע ללוח שיש אכן לא חרג מהאופן בו התרגלו הנאשם והמתלוננת, לפנות ולהתייחס זה לזו וכי אף המתלוננת, מספר פעמים, איחלה לו, ישירות, כי "ימות".

51. ומכלל מערכת היחסים ואופי השיח הבוטה והאלים, נפנה להתכתבות מושא כתב האישום.

52. מדובר בשיח שהתנהל ביום 12.8.2020, בשלוש פעימות: בבוקר, בין 07:42 ועד 08:15; בשעות אחר הצהריים, בין 16:08 ועד 16:38 ובערב, בין 10:04 ועד 19:01.

53. שיח הבוקר מתחיל בהתייחסות הנאשם למספר פרטים הקשורים לטיפול בילדים, עניין שעלה בשיח מיום אתמול. לכך הוא מוסיף טענות כנגד המתלוננת וכותב לה: "החזרת גזל.. המזונות... טיפול הולם בילדים... אף אחד לא בוצע...". היא עונה לו: "פנה לבית המשפט. הרי שם אתה אוהב" והוא עונה כי לא ינוח "עד שהצדק יעשה ויראה, בשביל הילדים וההיסטוריה", מזכיר לה את הרשעתה בפלילים ומוסיף: "צעד צעד הכל יקרה. אמנם לאט להחריד אבל כיוון המשחק כבר נקבע". המתלוננת כותבת הודעה, מוחקת אותה ולאחר מכן דורשת כי לא יפנה אליה, אלא בעניין הילדים ובשעה 08:15 מציינת כי הוא יכול לרדת.

54. השיח שנערך בשעות אחר הצהריים נפתח בהודעה ששולחת המתלוננת לנאשם: "למה אתה לא בשיעור" והשניים מחליפים טענות הדדיות בנוגע לתיאום מועדים של שיעורי ילדיהם.

55. השיח מתחדש בשעה 18:04. הנאשם כותב למתלוננת כי "הוא (הכוונה, כנראה, לאחד מילדיהם, ש.ב.) יכול להסתדר גם בלי גזלנית כספים. היא עונה כי לא יתכתבו יותר והנאשם משיב: "עבריינית מורשעת פורצת לרכב גנבת כספים רמאית ונוכלת" ומאשים אותה ב-"סחיטת ויתורים", "תביעת מזונות גזל" וקבלת כספים עבור טיפולים שלא ניתנים לילדיהם, כבר "יותר משנה" ומסכם: "חמדנית נוכלת שלא מתעניינת בטובת ילדיה". המתלוננת מציינת כי אינה מבינה מה הוא מנסה להגיד ומוסיפה: "אצלם לי מסכים; מקווה שאתה נהנה". הנאשם עונה: "את עבריינית חסרת מצפון ומעצורים". המתלוננת בתגובה עונה: "סבבה"; "ואתה פרפקט"; "אז תבקש משמורת מלאה"; "אז אולי שאני אראה אותם במרכז קשר, מה דעתך?".

56. הנאשם עונה: "צלמי, תשלחי לשופטת והכל מגובה בראיות. זה לא קללות. זה תיאור מדויק של פרצופך המכוער הנגלה כל יום מהמראה" (במקור נכתב: 'פרצופים' ו-'הנהלה', אך הכוונה ברורה, ש.ב.).

המתלוננת משיבה: "14.10", "סבבה".

הנאשם מגיב: "גרועה מאמא של שלגיה"

המתלוננת: "אני ברשותך אמשיך בחיי".

לאחר מכן כותב הנאשם: "מקווה שבקרוב יפריד ביננו לוח שיש".

57. כאמור לעיל, המאשימה ייחסה לנאשם רצף הודעות, שתחילתן בהודעת לוח השיש שלעיל, ולאחריהן שלוש הודעות נוספות, שנטען כי מתייחסות למועד בו יפריד בין הנאשם לבין המתלוננת אותו לוח שיש: "בקרוב"; "לאט אבל זה יגיע"; "עוד נראה", כולן נשלחו בשעה 18:12. רצף זה, על פניו, מחזק את תזת התביעה כי מדובר באיומים ומוסיף נופך חומרה משלו, שכן אותן שלוש הודעות מדגישות את המסר, מדייקות אותו ומעצימות את השלכתו. אף המתלוננת התייחסה לכך בעדותה, עת ציינה כי הנאשם הוסיף להודעת לוח השיש את המילה "בקרוב" (עמ' 9, ש' 24).

58. כפי שצינו לעיל, שני הצדדים הציגו במכשיריהם את רצף ההתכתבות לו טענו ואכן, בכל מכשיר מופיעה תצורה שונה של השתלשלות השיח. ככל הנראה, והדבר היה מקובל על המאשימה במסגרת סיכומי טענותיה, ההבדל נעוץ באופן בו נקלט המסר במכשיריהם ולא בניסיון שיבוש של מי מהם.

ולשם ההבהרה, נביא את רצף הדברים כפי שהוא מופיע בכל אחת מהגרסאות:

במכשיר המתלוננת מופיעות ההודעות כך:

המתלוננת: אני ברשותך אמשך בחיי. אם הכל מגובה בראיות אז אתה אמור להיות על גג העולם".

הנאשם: "מקווה שבקרוב יפריד ביננו לוח שיש; בקרוב, לאט אבל זה יגיע, עוד נראה..."

ובמכשיר הנאשם:

הנאשם: "מקווה שבקרוב יפריד ביננו לוח שיש"

המתלוננת: "אם הכל מגובה בראיות אז אתה אמור להיות על גג העולם"

הנאשם: "בקרוב, לאט אבל זה יגיע, עוד נראה"

הנאשם ממשיך: "אם יש משהו שאני מצטער עליו זה על זה שלא ניגשתי מייד עם החבלות להגיש נגדם (צ"ל 'נגדך', ש.ב) תלונה במשטרה שולח אותך להתאפסן בנווה תרצה... עבריינית כמוך מקומה מאחורי סורג ובריח. שבוע נפלא לילדים" (ראו נ/2; סוף עמוד 24 לפרוטוקול; נ/8, עמ' 366).

59. קיים שוני ממשני בין שתי החלופות, שכן, על-פי גרסת הנאשם האמירות: "בקרוב", "לאט אבל זה יגיע" ו-"עוד נראה", מתייחסות לעיתוי היותו על גג העולם, בניגוד לעמדת התביעה ולתחושת המתלוננת, לפיהן מתייחסות הן לעיתוי "ההפרדה" באמצעות לוח השיש.

60. חיזוק משמעותי לכך שהנאשם אכן התייחס באותן שלוש הודעות לאמירת המתלוננת, להבדיל מהמשך דבריו הוא בנוגע ללוח השיש מקורו בגרסתו הראשונית במשטרה, מיום 17.8.2020, ת/1. אז, בשלב בו הוצגה לו הודעת המתלוננת בלבד, מבלי שיכול היה לעיין במכשירו הוא, והוא נשאל למשמעות שלוש ההודעות, ענה: "לאט וזה יגיע זה על תביעות משפטיות... אם תקרא את כל ההתכתבות תבין שבסך הכל היא בנוגע לתביעות משטריות" (ת/1, ש' 37-40). גם בהודעה נוספת שנגבתה ממנו, יומיים לאחר מכן, בעודו עצור, הוא מציין: "בהמשך ההתכתבות אני רושם בקרוב, לאט אבל זה יגיע, נראה והכוונה לא חס וחלילה למותה אלא לכל העניינים שמפורטים קודם ולא הראתה לכם שבה אני בעצם מדבר שהצדק יקח לו זמן אבל יצא לאור" (נ/2, ש' 49-51).

61. עוד יוער, כי בתחילת חילופי המסרים כותבת המתלוננת לנאשם: "14.10". הנאשם ציין, וגרסתו מקובלת

על, כי מדובר בתאריך דיון במשפט אחר, על יסוד תלונת המתלוננת (ת/2, ש' 53; עמ' 25, ש' 18-9) וגם תאריך זה מחזק משקל דבריו בנוגע לכך שאותן שלוש הודעות מתייחסות למשפט ולא ללוח השיש. המתלוננת, עת נתבקשה להתייחס למשמעות ביטוי זה, התחמקה ממתן מענה; ציינה כי אינה זוכרת, שכן מדובר בשנת 2018, על אף שההודעה נשלחה בשנת 2020, ולאחר מכן מסרה, פעם נוספת, כי אינה זוכרת (סוף עמ' 14 - תחילת עמ' 15).

62. על אף חלוף הזמן, קשה לקבל גרסתה זו. ראשית, עיון במכלול הדברים שהוחלפו ביניהם באותו יום, המופיע בסוף נ/8, מעלה כי לאחר החלפת האשמות הדדיות בנוגע לילדיהם, ולאחר שהנאשם מטיח בה, בצורה מכוערת, כי היא "עבריינית" ו-"חמדנית נוכלת", וכותב לה: "צלמי, תשלחי לשופטת והכל מגובה בראיות, זה לא קללות זה תיאור מדויק של פרצופך הנגלה במראה" כותבת המתלוננת "14.10". הקשר הדברים, הגיונם והדבקם עומד בהלימה לטענת הנאשם לפיה הכוונה לקיומו של דיון בו עמד הוא לדין בגין טענותיה כנגדו. יודגש, כי בסוף עדותה אישרה המתלוננת כי "ידעה על מועדי הדיון שלו" (עמ' 21, ש' 20). גם הנאשם ציין כי הייתה מודעת להם. לא למיותר לציין כי תאריך זה מוזכר גם קודם לכן, ביום 4.6.2020, אז כותבת המתלוננת לנאשם, לאחר החלפות הקנטות הדדיות בנוגע לתיקים שהתנהלו ומתנהלים כנגדם: "נראה מה יהיה ב-14.10" והנאשם עונה לה כי בניגוד אליו, לא לקחה אחריות והביעה חרטה (נ/8, עמ' 304).

63. הודעת המתלוננת בנוגע ל-"גג העולם" נשלחה ונתקבלה בשעה 18:12. כך גם רצף שלוש ההודעות הנוגעות לעיתוי הקרוב. כאמור, יתכן וההבדל בסדר הופעתן אצל המתלוננת והנאשם נעוץ בעניין סמיכות הזמנים. איש מהצדדים לא ביקש לבחון עניין זה.

64. בנסיבות אלו, הגרסה המסתברת, ואף למעלה מכך, היא כי אותן שלוש הודעות אינן נוגעות להודעת לוח השיש, אלא לדברי המתלוננת על היותו של הנאשם על גג העולם בשל התפתחות עניינים משפטיים אחרים. משכך, משקל חריפות המסר פוחת ומאבד מעוקצו.

65. כעת נפנה ונבחן הראיות הנוגעות לכוונת הנאשם בהודעת לוח השיש.

66. הנאשם הכחיש כי איים על המתלוננת ("לא היה ולא נברא", ת/1, ש' 11-9) ועוד טרם הוטח בו המסר הקונקרטי מסר כי ההודעה כללה "קללות, אבל לא איומים" (שם, ש' 15-14). כשנתבקש במשטרה להסביר משמעות כוונתו בתיבה: "מקווה שבקרוב יפריד ביננו לוח שישי" מסר, שוב, כי מדובר בקללה בלבד: "או שהיא תמות או שאני אמות יום אחד" (שם, ש' 24). כשנשאל האם הוא מבין כי "בנסיבות אלו אתה מאיים עליה", השיב: "ממש לא. אתה קנטרני. אם היית קורא את התלונות נגדה הייתה מבין שהיא מנסה להלך אימים עלי ולפגוע בשמי הטוב" (שם, ש' 26-27). לדבריו, ההודעות הן "קיצור של הלוואי ותמותי" והמתלוננת: "כותבת לי מאות פעמים הלוואי ותמות" (שם, ש' 42).

67. בהודעתו הנוספת, יומיים לאחר מכן (ת/2) ציין: "תחושתי הן קשות בהקשר התלונה הזאת... הדברים נאמרו במסכת ארוכה של ווטסאפ... שבה פרטתי את כל השתלשלות הדברים ומעשיה" (שם, ש' 16-15). הנאשם הוסיף וטען כי ניתן לראות באותה מסכת, כהגדרתו, עבירות פליליות חמורות דווקא מצידה של המתלוננת ועוד ציין כי: "אני מצטער על כל מה שקרה", תוך הדגשה כי מדובר באמירה מיותרת, קללה בלבד. הנאשם חזר על טענתו כי הודעת לוח השיש היא קללה בלבד, עליה הוא מצר וכשנשאל, האם הוא מבין כי עשויה להתפרש כאיומים ענה: "אני

מבין ואני מצר על כך. לא הייתה לי כוונה לאיים".

68. יוער, כי בניגוד ל-1/ת אז סרב הנאשם להציג את רצף התכתובות (ראו שם, ש' 32-33), הציע: "להראות לחוקר את ההודעות שקדמו לזה כדי שיבין את ההתכתובות" (שם, עמ' 2, ש' 40-42). בצד זאת יש להעיר כי בהודעה נוספת סרב לפתוח את המכשיר, עד שיקבלו לרשותו בשל טענות לפגיעה בפרטיותו (ת/18, ש' 30-8). על הסבר זה חזר גם בעדותו בבית המשפט. יצוין עוד כי ב-17/ת ציין כי באפשרותו למחוק את תוצרי הטלפון, אך לא יעשה כן, שכן יש שם "ראיות שישמשו אותי" (שם, ש' 104). כפי שצוין קודם לכן, במהלך המשפט נחקר הנאשם ממושכות בנוגע לאפשרות כי שינה את תוכן נ/1 ו-8/נ, והכחיש זאת וכאמור לעיל, מכל הטעמים שפורטו, יש לקבל גרסה זו.

69. גם בעדותו בבית המשפט ציין הנאשם, כי כוונתו היה לקללה בלבד, הדומה ליתר הקללות שהוא והמתלוננת "החליפו" ביניהם (עמ' 25, ש' 20-21).

70. כפי שכבר נקבע בעבר, מבחנם של הדברים שהושמעו הוא "מבחן פשוט של הבנה בסיסית" וכי 'המאויס הסביר' אינו זקוק לפרשנויות מפולפלות... כדי לדעת אם בכוונת המאיים לממש את איומו בעצמו או שהוא משאיר זאת לכוחות עליונים" (רע"פ 88/04 **ורטהיימר נ' מדינת ישראל** (1.4.2004)). בצד זאת, כאמור, המבחן לסיווג אמירה כאיום הוא על יסוד האדם הסביר, בנתוני המאויס. ההודעה הבוטה והמכוערת אותה כתב הנאשם למתלוננת באה על רקע מערכת יחסים טעונה ומרה, במסגרתה נהגו שני הצדדים לסנוט זה בזה, לרבות אזכור תלונות קודמות. עוד יוער, כי מדובר באמירה שלא הוחלפה פנים אל פנים, לא נוספו לא צבעי קול הדובר או מראה פניו, שיש בהם על מנת להעצים משקל המסר.

71. עמדת המתלוננת עצמה, "בזמן אמת", מחזקת את המסקנה בנוגע לקיומו של ספק סביר. מחד, ספרה זו בעדותה, על אלימות מילולית של הנאשם כלפיה, וכן על איום כי יהרגה, שהושמע בשנת 2018. המתלוננת ציינה כי מדובר במערכת יחסים "נוראית" וכי הנאשם אלים כלפיה וכלפי סביבתה. עם זאת, ציינה כי על אף שההודעה התקבלה בשעה 18:12, לא הלכה ישר למשטרה, שבעבר "לא עשתה דבר" וכי נגשה להתלונן, רק לאחר שעורכת דינה, העובדת הסוציאלית והאפוסטרופסית אמרו לה כי היא "חייבת ללכת למשטרה וזה איום". מעדותה עולה אפוא כי ההכרה בכך כי ההודעה מושא עניינו היא איום באה רק לאחר שיחה עם מקורבות לה, ונחדד: אלו הקשורות להליכים המשפטיים שבינה לבין הנאשם.

72. יוער, כי עיון בפרוטוקול עדותה של המתלוננת מעלה כי מיוזמתה לא התייחסה כלל לתחושותיה בעת קריאת ההודעה ורק לאחר שאלה מכווינה מטעם המאשימה ("למה הרגשת שבוצעה פה עבירה; "למה הרגשת שמדובר באיום") ענתה: "בעבר הוא אמר לי שאני אהיה קבורה מתחת לבית המשפט והוא ירקוד על הקבר שלי. מבחינתי לוח שיש זה קבר" (עמ' 10 לפרוטוקול הדיון). מכל האמור לעיל, נוכח המגמתיות בגרסתה, קשה עד מאוד לקבוע ממצאים על יסוד דברי המתלוננת אף בנקודה זו.

73. בענייננו, בחנו את הרקע לשיח במסגרתו שלח הנאשם את ההודעה, את האופן הכללי בו התבטאו שני הצדדים זה כלפי זה, את טענות הנאשם בנוגע לשליחת המסר, ותגובתה הראשונית של המתלוננת. נפנה כעת לבחינת הביטוי עצמו.

74. כל אמירה וכל מעשה יכולים להיות מסווגים כאיום, גם ביטוי שלשוננו מובהקת עשוי שלא להיחשב ככזה ונאשמים הורשעו אף באיומים שלשונם מרומזת, והכל בהתאם לנסיבות העניין. עם זאת, ככל שביטוי מובהק יותר - המסקנה כי מדובר באיומים ברורה יותר.

הביטוי האצור בהודעה אינו מובהק והוא מנוסח באופן שאינו משקף פעולה אקטיבית של הנאשם; אף לא ברור ממנו מי ימצא באיזה צד של לוח השיש. מדובר בביטוי העולה בקנה אחד עם אמירות עבר של השניים, גם של המתלוננת עצמה, שכן מחקירת המתלוננת ומעובדות כתב האישום בו הודתה בעבר עולה כי היא עצמה כתבה לו כי תניח לו "רק בבית הקברות" (עמ' 18 ש' 1-2; אישום 3, סעיף 6 ל-3). כאמור, מספר פעמים בעבר הטיחה המתלוננת בנאשם, בכתב, כי ימות.

75. בנסיבות אלו, כאשר מדובר באמירה שאינה כוללת עשיה אקטיבית של הנאשם (כגון, לשם ההדגמה; 'אני אדאג שיפריד ביננו קבר' או 'אני אפעל כדי שיפריד ביננו קבר'), אלא הבעת תקווה לתוצאה, קשה אמנם, לא ניתן בהכרח לקבוע כי מטרת הנאשם היתה לאיים על המתלוננת. יוער שוב כי עוד בחקירתו הראשונה מסר כי כוונתו היתה "או שהיא תמות או שאני אמות יום אחד". זאת יש לציין, להבדיל מפסיקתי בעניין **גולפייגן**, אליה הפנתה המאשימה בסכומיה, שכן במקרה זה הטיח הנאשם במתלוננים איומים שנוסחו כפעולות שיבצע בעצמו, כגון: 'אני אמרר את החיים'; 'אני אמעך'; 'אני אראה לך מה זה' (ת"פ (שלום ת"א) 56472-07-15 **מדינת ישראל נ' גולפייגן** (7.3.2018)).

76. בסופו של יום התעורר ספק בליבי בנוגע לטיב האמרה ולמטרת הנאשם בהבעתה. נקודת המוצא, כאמור, היא כי הודעת לוח השיש מנותקת מיתר ההודעות שאינן מתייחסות אליה, וכאמור לעיל, אינה מובהקת ואינה מציגת פעולה אותה יבצע הנאשם בעצמו. ברקע - טיב השיח שהתנהל בין הנאשם למתלוננת, אליו נדרשנו ארוכות, כאשר לאורך כל הדרך הכחיש הנאשם כי התכוון לאיים על המתלוננת, וקשר התבטאות זו לאופן בו נהגו שניהם להתייחס זה לזו; לכך נמצאו תימוכין של ממש ב-1/ וב-8/ ובהתייחסותה הראשונית של המתלוננת לאחר קריאת הודעת לוח השיש. נזכיר עוד, כי בקרב חוקרי המשטרה עצמם התגלעו חלוקי דעות בנוגע להודעה, עד שהוכרע להתייחס לעניין כ- "תיק איומים" (נ/6).

77. ועדיין, יש לבחון האם הנאשם צפה, כאפשרות קרובה לוודאי, כי המתלוננת תחוש מאוימת מקריאת המסר. **הלכת הצפיות**, המעוגנת בסעיף 20 לחוק, עוסקת בעבירות שחלק מיסודותיהן הוא תוצאתן, אך נקבע, כי תחולתו של "כלל הצפיות" על עבירות התנהגותיות תיעשה ממקרה למקרה על-פי פרשנותו הראויה של האיסור הפלילי הספציפי (רע"פ 9818/01 **ביטון נ' מדינת ישראל**, פ"ד נט(6) 554). בעניין **לם** נקבע כי ניתן להחיל הלכת הצפיות אף בקשר לעבירת איומים.

78. הלכה זו היא תחליף למודעות הנאשם; על המאשימה להצביע אפוא כי הנאשם צפה ברמה גבוהה של וודאות כי המלל או המעשה שהופנה לאחר יגרום להקנטתו או הפחדתו. ויודגש, בניגוד למבחן האובייקטיבי מושא היסוד העובדתי בעבירת האיומים, עת נבחן יישום הלכת הצפיות יש לבדוק האם היה הנאשם, מודע בפועל כי התרחשות המטרה היא אפשרות קרובה לוודאי (ע"פ 11068/08 מדינת ישראל נ' סנקר (12.7.2010); ת"פ (שלום ת"א) 17760-06-21 **מדינת ישראל נ' אלחמאמה**, פסקאות 21-25 (20.10.2021)).

79. אכן, בהודעתו מיום 19.8.2020, ת/2, נשאל הנאשם האם הוא מבין "שאמירה כזאת יכולה להתפרש כאיום" והשיב: "אני מבין ואני מצר על כך. לא הייתה לי כוונה לאיים". בסיכומיה טענה המאשימה, על בסיס אמרה זו, כי יש מקום להרשיעו מכח הלכת הצפיות. לא מצאתי לנכון לקבל הטענה, ולא רק מהטעם כי במסגרת חקירתו הנגדית לא נשאל הנאשם לגביה.

אמירתו זו של הנאשם אינה מתייחסת - ודאי לא בהכרח - למודעות הנאשם לאפשרות פירוש ההודעה כ"איום" במקביל לשליחתה. בניגוד לטענות שהוטחו בו במהלך חקירתו, גם בהבעת הצער אין ללמד על מטרתו בעת שליחת ההודעה. בנסיבות ענייננו, כאשר היסוד העובדתי הנטען הוא "מעשה רגעי" על המאשימה להצביע על קשר זמן ונביעה עניינית בינו לבין היסוד הנפשי (ע"פ 8107/10 **עזר נ' מדינת ישראל**, פסקאות 36-37 לפסק דינו של השופט א' שהם (9.9.2013)). גרסתו של הנאשם, כמפורט בהרחבה לעיל, בנוגע לאי-כוונתו לאיים על המתלוננת, נאמרה מיידית, חזרה על עצמה בעקביות והיא עומדת בהלימה ליתר הראיות בתיק. אף בתגובתה הראשונית של המתלוננת למקרא הודעת לוח השיש יש כדי להצביע על ספק משפטי בנוגע לאופן בו היה על הנאשם לצפות את תגובתה (ראו ת"פ 37210-12-10 (שלום ת"א) **מדינת ישראל נ' קונפיו**, פסקה 21 (1.7.2019)).

80. טרם חתימה אדרש, קצרות, למספר נושאים.

81. **הראשון הוא נסיבות מעצרו של הנאשם** והרלבנטיות בין לבין העבירה בה הואשם.

ההגנה בחרה לוותר על קו טיעון הנוגע לפגיעה בזכויות הנאשם במסגרת מעצרו. בצדק עשתה כן, שכן אין בנמצא קשר של ממש בין התנהלותו אל מול השוטרים לבין ההודעה שנשלחה למתלוננת. אלא שלטענת המאשימה בסיכומיה, נוכח העובדה כי מסמכים אלה הוגשו בהסכמה, מכח סעיף 10ב לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א - 1971, יש לקבלם לאמיתות תוכנם. נטען עוד, כי בהחלטתי שלא לאפשר חקירת הנאשם נפגעה יכולת המאשימה להצביע על העדר מהמנותו.

82. טענות אלו דינן להדחות. ראשית: "קבלת אמרה שהוגשה בהסכמה מכוח סעיף 10ב לפקודת הראיות אין בה כדי לכבול את שיקול דעתו של בית המשפט בדבר קביעת אמיתות תוכנה של הראיה, כולה או חלקה. ממילא, גם השאלה כיצד תופעל סמכות זו, נתונה לשיקול דעתו ואין עליו כל חובה ליתן "התרעה" לצדדים לפני הכרעת הדין כי בכוונתו לקבל רק חלקים מסוימים באמרות שהוגשו בהסכמה, או לא לקבלן כלל" (רע"פ 7706/21 **עמאש נ' מדינת ישראל**, פסקה 15 (28.11.2021)). שנית, המאשימה היא שבחרה שלא להכליל עובדות אלו, על-אף שניתן למצוא להן לבוש משפטי הולם, במסגרת התיק שלפני, והדגשתן במהלך ניהול התיק יוצרת קושי, ואף תחושה בלתי-נוחה, ודאי כאשר ההגנה הסכימה שלא להדרש לעניין.

83. עם זאת, לצורך הדיון בלבד, אציין, גם אם כל האמור במוצגי התביעה בנוגע להתנהלות הנאשם בשעת מעצרו אמת ויציב הוא, לא ניתן להסיק מכך על כוונתו בעת שליחת המסר מושא האישום למתלוננת. התפרעות במסגרת מעצר ואלימות מילולית וגופנית כלפי שוטרים אינן רלבנטיות לשליחת מסרון כנגד בת זוג עימה מתקיים סכסוך מר. ככל שבהשערות עסקינן, לא ניתן לשלול כי התנהלות הנאשם אל מול השוטרים נבעה מכעסו על מעצרו שלטעמו לא היה מוצדק, נעשה ברגע בו עמד לקבל את ילדיו לרשותו ולבלות עימם בהתאם להסדרי הראיה, ולאחר ששוקף לו כי טיפול המשטרה בתלונת המתלוננת בנוגע לביטוי מושא האישום הסתיים (ראו ת/1, ש' 15-16; נ/5-6).

84. בנוסף, ההגנה טענה לקיומה של **הגנה מן הצדק ואכיפה ברחיק אל מול המתלוננת**. נוכח מסקנתי שלעיל לפיה לא הוכחה עבירת האיומים, אתיחס לעניין בתמציתיות בלבד.

85. הנאשם בחר, מטעמיו, שלא לאפשר לחוקרים לעיין במכשיר הטלפון שנתפס. אף כי לא מצאתי כי בכך נפגע משקל טענתו כי הן משקפות שיח שאכן התקיים, קיים קשר הדוק בין סירובו זה לבין אי-בדיקתן של ההודעות ואי-חשיפתה של היחידה החוקרת להודעות המתלוננת. מנגד, וכפי שצוין לעיל, נוכח גרסתו העיקשת של הנאשם כי יש לבחון ההודעה בגינה נעצר על רקע מכלול חלופי הדברים בינו לבין המתלוננת היה מקום לבדוק טענותיו, ובפרט כאשר זמן קצר לפני כן, כחודשיים בלבד, הורשעה היא בעבירות כלפיו. הרי ניתן היה לפנות למתלוננת עצמה ודרך מכשירה שלה ללמוד על טיב השיח שבין השניים והקפו, ונזכיר עוד כי מכשיר הנאשם היה תפוס במשטרה וניתן היה לנסות לבדקו אף ללא הסכמתו.

תחלופת ההודעות בין השניים, כפי שפורט בהרחבה לעיל, מלמדת כי אף המתלוננת התבטאה בצורה פוגענית כלפי הנאשם, אמנם בלשון ציורית פחות מזו בה נקט הנאשם, אך משמעות הדברים זהה: איחולי מוות.

נוכח זיכוי הנאשם לגופו של עניין, לא אדרש לדברים מעבר לכך.

86. ועוד: ההגנה טענה כי מדובר במקרה העולה כדי **זוטי דברים**. עמדת שונה. סייג זה לאחריות פלילית, הקבוע בסעיף 34 לחוק, לשונו: "לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה, אם, לאור טיבו של המעשה, נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי, המעשה הוא קל ערך" והוא נועד לספק מענה למקרים חסרי משמעות ממשית מבחינת האינטרס הציבורי, הגם שנתקיימו בהם יסודות העבירה. כפי שצינתי בעניין **גולפייגן**: "המגמה העולה מן הפסיקה היא שיש להחיל סייג זה בזירות, ותוך בחינת נסיבותיו של כל מקרה ומקרה, למניעת מצב בו עבירות הנתפסות כקלות ירוקנו מתוכן (ראו ע"פ 7829/03 **מדינת ישראל נ' אריאל הנדסת חשמל רמזורים ובקרה בע"מ** (14.07.2005)).

87. הנאשם זוכה מעבירת האיומים, שכן לא השתכנעתי, במידה הנדרשת בפלילים, כי מטרתו בכתובת המסר הייתה לאיים על המתלוננת. עם זאת, ככל שהייתי סבורה כי בביטוי זה אכן איים הנאשם עליה, במובן המשפטי הנדרש לשם הרשעה, לא היה מקום לקבוע זיכוי מטעם זה, גם נוכח חשיבות מיגור תופעת האלימות, גם זו שאינה מילולית, בין בני זוג, אף לשעבר (ראו גם ת"פ (שלום ת"א) **מדינת ישראל נ' טויטו**, פסקה 28 (13.3.2022)).

סוף דבר

88. הודעת לוח השיש משקפת אמירה שאינה ברורה ומובהקת והוגדרה אף על ידי המאשימה כאיום מרומז; כאמור, לא ניתן לקבוע כי יתר האמירות שהוזכרו בכתב האישום מתייחסות אליה. גרסת הנאשם, לאורך כל הדרך, הייתה כי מדובר בקללה ואיחול מוות ולא באיום, וכי במערכת היחסים העכורה בינו לבין המתלוננת נהגו שניהם להתבטא באופן זה אחד כלפי השני. בנסיבות קשר טעון זה, בו הוחלפו שוב ושוב אמירות דומות בין השניים קשה לקבל, במידה הנדרשת בפלילים, כי היה על הנאשם לצפות, כאפשרות קרובה לוודאי, שהמתלוננת תאיים או תוקנט כתוצאה מאמירתו. כפי שצוין לעיל, אף מדברי המתלוננת ניתן ללמוד כי לא תפסה מיידית את משמעות הדברים כאיום, והבינה זאת רק לאחר שנועצה עם מקורבותיה.

89. בלשון המעטה, הנאשם ראוי לגינוי על האופן המכוער והבוטה בו פנה למתלוננת, הן באופן כללי, הן ביום 12.8.2020. האמירה שיוחסה לו מרוחקת אך-מעט מקו הגבול המפריד בין קללה מכוערת לבין רף הפלילים. להבא, טוב יעשה, למען ילדיו ולו מטעמי שימור-עצמי, אם יקפיד להתרחק מרחק רב מקו-גבול זה.

90. הנאשם, כאמור, מזוכה מחמת הספק מעבירת האיומים המיוחסת לו.

91. החלטה במוצגים, ככל שקיימים, מסורה לשיקול דעת נציג המשטרה. עם זאת, יש להשיב מכשיר הטלפון לנאשם, ככל שאכן שמור הוא עדיין במשטרה, לידיו, לאחר שפסק הדין יהפוך חלוט.

92. פיקדונות, ככל שקיימים, יושבו, על פירותיהם, למפקידם.

93. זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתל-אביב יפו תוך 45 יום.

ניתנה היום, י"ד אב תשפ"ב, 11 אוגוסט 2022, בהעדר הצדדים.

שלומית בן יצחק, שופטת